

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **V. S.**, bytem v P. 1, R. 681/11, adresa pro doručení B. v O. h. č. 105, R. n. K., proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí**, se sídlem v Praze 10, Vršovická 1442/65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1906/550/14-Hr 91324/ENV/14

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 18. 3. 2015, kterým ministerstvo zamítlo odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu v Hradci Králové, ze dne 20. 11. 2014, a toto rozhodnutí potvrdilo. Uvedenými rozhodnutími tak byla žalobci pravomocně uložena pokuta ve výši 30.000,- Kč za ohrožení životního prostředí v lesích na lesním pozemku č. parcelní 1051/1 v katastrálním území Neratov v Orlických horách, kterého se žalobce dopustil tím, že v letech 2012 a 2013 provedl na tzv. první parkovací ploše terénní úpravy tak, že po jejím povrchu rozhrnul vrstvu písku a hlíny o výšce zhruba 0,10 m a v objemu 9 m³. Dále se deliktu dopustil tím, že v letech 2012 a 2013 na tzv. druhou parkovací plochu v jiné části téhož lesního pozemku vyvezl zhruba 30 m³ stavební suti, kamení a pařezů. Výrokem č. 2 rozhodnutí České inspekce životního prostředí byla žalobci uložena opatření k nápravě podle § 3 odst. 2 zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, spočívající v odstranění veškerého materiálu skladovaného a navezeného na lesním pozemku parcelní číslo 1051/1

v k. ú. Neratov v Orlických horách nebo v získání pravomocného povolení k odnětí nebo k omezení na předmětných částech téhož lesního pozemku podle § 15 zákona č. 289/1995 Sb., lesního zákona, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v podané žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné a že byl zkrácen na svých právech, když mu byla nezákonně uložena povinnost k úhradě pokuty na základě nesprávného zjištění skutkového stavu, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí a jenž je v rozporu se spisy a nemá v nich oporu. Důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce ve způsobu, jakým správní orgán vyhodnotil skutkové okolnosti a dále v tom, že na základě absolutního nedostatku důkazů rozhodl o vině žalobce a uložil mu pokutu za jednání, které nespáchal. Tím správní orgán nerespektoval jednu ze základních zásad správního řízení při rozhodování o vině - zásadu „*in dubio pro reo*“, tedy ve skutkových pochybnostech ve prospěch obviněného.

Žalobce namítl, že v rámci kontroly, kterou Česká inspekce životního prostředí uskutečnila dne 4. 7. 2014 na místě samém, bylo se žalobcem jednáno jako s vlastníkem domu číslo evidenční 105 v témže katastrálním území, ohledně konstatace vzniku tří tzv. parkovacích ploch obklopujících komunikaci č. 1044/1 v souvislosti s řešením otázky kdo, v jaké době, na základě jaké skutečnosti a s použitím jakého materiálu tyto parkovací plochy vybudoval. Žalobce proti tvrzením obsaženým ve zmíněném protokolu o kontrole namítl, že uváděné plošné výměry jsou řádově nadhodnocené a předmětná činnost mající příčinnou souvislost s existencí parkovacích ploch i materiál, ze kterého jsou vybudovány, nelze vnímat jako materiál, za který žalobce nese jakoukoli odpovědnost. Tento materiál souvisí s rekonstrukcí chalupy č. 105 a je dočasně navezen a uskladněn na pozemku č. 1040 ve vlastnictví žalobce. Vozidla na pozemcích parkují již od pořízení chalupy v roce 1951, parkovací plochy zde již byly od prvopočátku, a tedy se nejedná a nikdy nejednalo o pozemek, který by byl schopen plnit funkci lesa. Evidence pozemku jako pozemku, který má plnit funkci lesa, je zanesená chybně a v rozporu se skutečností již od poloviny minulého století. Pozemek je historicky užíván jako příjezdová přístupová komunikace k chalupě a bez jakékoli pochybnosti plní komunikační potřebu. Nemůže tedy obstát argumentace, že využíváním této komunikace je bráněno využití funkce lesa, neboť tato komunikace nejméně po celou dobu existence chalupy plnit funkci lesa objektivně nemohla. Argumentace správního orgánu, že využíváním komunikace jiným způsobem než k plnění funkce lesa dochází k zamezení jeho přirozené obnovy, je lichá; taková argumentace by totiž v konečném důsledku znamenala, že v rámci obnovy lesního porostu by se tato komunikace neměla jako komunikace vůbec používat a měla by se nechat samovolně zarůst, což jistě nemá racionální základ.

Pokud jde o vytýkanou navážku materiálu na předmětnou komunikaci, žalobce se ohrazoval tvrzením, že jeho činnost se v této souvislosti soustřeďuje pouze na zabezpečení schůdnosti a sjízdnosti komunikace, o kterou se celá desetiletí kromě jeho předků a jeho rodiny nikdo nestará. V době místního šetření probíhala jednání o směnách pozemků včetně pozemků předmětných, která by právě faktický stav narovнала se stavem právním z toho důvodu, že parkovací plochy - ač jsou zaneseny v rozporu se skutečností jako pozemky lesní - nemohou tuto funkci objektivně a formálně plnit a místní situace od nich ani zajištění této funkce nevyžaduje. Žalobce měl proto obavy, že jednání správních orgánů je účelové, vedené cílem tuto směnu těsně před samým úspěšným koncem zmařit, a proto souhlasil s tím, že část materiálu, kterou stanovil správní orgán, odveze na skládku na vlastní náklady, což se i stalo.

Žalobce dále namítl, že v současné době je již majetkoprávní směna týkající se předmětného pozemku č. 1051/1 dořešena, zbývá již v podstatě pouze zanést tuto skutečnost do katastru nemovitostí a obavy žalobce byly v tomto smyslu snad již zažehnány. Správní orgán však bez relevantních důkazů v napadeném rozhodnutí tvrdí, že odpovědnost za materiál, který byl zjištěn na předmětném pozemku parcelní číslo 1051/1, nese žalobce, když provádí rekonstrukci své chalupy a v materiálu byly zjištěny kousky eternitu (střešní krytiny) s tím, že tento patrně pochází ze střechy chalupy žalobce, který realizuje přístavu ke stávající chalupě opatřené eternitovou střechou. Žalobce v tomto smyslu namítl, že zásahy do stávající eternitové střechy neprováděl, výměnu stávající eternitové střešní krytiny nerealizoval a tento materiál proto nemůže pocházet z jeho činnosti. Souvislost nalezeného materiálu s materiálem užitým na nemovitosti žalobce se opírá pouze o úvahu správního orgánu bez relevantních důkazů. Tento typ střešní krytiny je běžným typem na mnoha staveních v obci Neratov a při údržbě cesty nebylo výjimkou, že tento materiál nacházel při likvidaci skládky a odpadu nalezených v okolí. Pokud správní orgán chtěl skutečně zjistit, kdo je původcem zjištěného materiálu, měl zejména šetřit v místech, kde mají ostatní stavení právě eternitovou krytinu vyměněnou za jinou. Žalobce v této situaci není.

Žalobce napadl absolutně nedostatečné, zkratkovité a blíže nepodložené tvrzení v napadeném rozhodnutí, které zásadně zasáhlo do práv žalobce, protože ten se v důsledku nedostatečně odůvodněného a nepřezkoumatelného tvrzení stal formálně odpovědným za uhrazení uložené pokuty ve výši 30.000,- Kč. Přitom neexistuje důkaz o tom, v jakém množství a jak staré eternitové šablony byly. Výše uložené sankce není pro žalobce rozhodná, neboť ten nesouhlasí z uvedených důvodů s uložením sankce, byť by byla její výše jakákoliv, protože správní orgán postupoval nezákonně a v důsledku tohoto postupu byla mylně a protiprávně konstruována odpovědnost žalobce.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě konstatoval, že žalobcem uváděné pozemky parcelní číslo 1051/2 a 1044/1, týkající se užívání míst k parkování jeho rodiny v době od pořízení chalupy v roce 1951, nejsou předmětem výroku napadeného rozhodnutí. Parkování na těchto pozemcích však nikoho neopravňuje k navážení materiálu v jejich okolí, tedy i na přilehlém pozemku parcelní číslo 1051/1, který právě je předmětem napadeného rozhodnutí.

Žalobce byl sankcionován podle § 4 písm. a) zákona o České inspekci životního prostředí, neboť pozemek č. 1051/1 v k. ú. Neratov v Orlických horách byl ke dni vydání napadeného rozhodnutí v katastru nemovitostí evidován jako pozemek určený pro plnění funkce lesa a je tomu tak i kde dni podání vyjádření k žalobě. Na tomto pozemku se ke dni vydání napadeného rozhodnutí nacházely dvě parkovací plochy přiléhající ke komunikaci parcelní číslo 1044/1 a k pozemku parcelní číslo 1051/2 v témže katastrálním území.

Žalovaný zdůraznil, že žalobce není postihován za založení předmětných ploch, nýbrž za ukládání materiálu na tyto plochy v letech 2012 a 2013, takže pouhé plynutí času a dlouhodobé nelegální využívání určitého pozemku nemůže mít vliv na změnu jeho právního charakteru a tím ani na legalizaci nedovolené činnosti na těchto plochách. Materiál byl tak stále ukládán na lesní půdu a je lhotežné, v kterém okamžiku se pozemek stal lesním. Od uvedeného okamžiku směl být používán pouze v souladu s lesním zákonem. Skutková podstata deliktu byla žalobcem naplněna tím, že lesní půda jím byla používána k jiným účelům, než k plnění funkcí lesů, v tomto případě k ukládání materiálu. Žalobce tuto činnost prokazatelně prováděl v zejména v souvislosti s rekonstrukcí své nemovitosti a odpovědnost

žalobce za ukládání materiálu je doložena ve spisu. K historické existenci předmětných ploch bylo přihlédnuto jako k polehčující okolnosti.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Pozemky parcelních čísel 1054/2 a 1051/2 v k. ú. Neratov v Orlických horách se nacházejí ve III. zóně chráněné krajné oblasti Orlické hory v blízkosti rekreační nemovitosti č. evidenční 105, která je ve vlastnictví žalobce.

Dopisem ze dne 8. 4. 2014 se společnost Lesy ČR, s. p., obrátila na žalobce s upozorněním, že byly zjištěny nelegální terénní úpravy na pozemku parcelní číslo 1051/1, k němuž má společnost právo hospodaření.

Dne 4. 7. 2014 uskutečnila Česká inspekce životního prostředí, Oblastní inspektorát v Hradci Králové kontrolu na pozemcích obhospodařovaných Lesy ČR v k. ú. Neratov v Orlických horách. Z kontrolního protokolu vyplývá, že pozemek parcelní číslo 1051/1 se nachází v porostní skupině 432 A6, věk 62 let, přičemž v průběhu roku 2012 revírník Lesů ČR zjistil, že dochází k postupnému rozšiřování první parkovací plochy, která přímo navazuje na pozemek parcelní číslo 1051/2 v k. ú. Neratov. Při kontrole byla konstatována existence tří parkovacích ploch, respektive ploch obklopujících a rozšiřujících komunikaci parcelní číslo 1044/1. První parkovací plocha je trojúhelníkovitého tvaru a přiléhá k pozemku parcelní číslo 1051/2. Navážku na první parkovací ploše tvoří stavební suť, kameny, zbytky uskladněného řeziva, na místě byly zaparkovány osobní automobily a dva přívěsy za automobily. Druhá parkovací plocha obdélníkového tvaru se nachází naproti porostní skupině 432 A3 a byla tvořena stavebním odpadem, cihlami, kamením, dřevem, pařezy, hlínou, zbytky střešního eternitu a asfaltové lepenky. K navážení stavebního odpadu na lesní pozemky nebylo vydáno žádné povolení příslušného orgánu státní správy lesů ani jiných správních orgánů.

Třetí parkovací plocha obdélníkového tvaru se nachází na lesním pozemku 1050, navážku na něm tvoří stavební suť, kameny a hlína, nacházelo se na ní deset železničních pražců.

Rozhodnutím České inspekce životního prostředí ze dne 20. 11. 2014 byla žalobci za správní delikt podle § 4 písm. a) zákona o inspekci uložena pokuta ve výši 30.000,- Kč za ohrožení životního prostředí v lesích, kterého se účastník řízení dopustil tím, že v letech 2012 a 2013 provedl na tzv. první parkovací ploše terénní úpravy tak, že po jejím povrchu rozhrnul vrstvu písku a hlíny o výšce 0,10 m a o objemu 9 m³. Dále se deliktu dopustil tím, že v letech 2012 a 2013 na tzv. druhou parkovací plochu v jiné části téhož lesního pozemku vyvezl zhruba 30m³ stavební suti, kamení a pařezů. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že inspekce životního prostředí shrnula skutková zjištění, učiněná při kontrole dne 4. 7. 2014 a při došetření dne 21. 8. 2014 a uzavřela, že účastník řízení porušil § 4 písm. a) zákona o inspekci a § 13 odst. 1 a § 11 odst. 4 lesního zákona. V části odůvodnění výše pokuty se inspekce zabývala zákonnými kritérii pro uložení sankce, zhodnotila protiprávní jednání jako méně závažné a zabývala se i následky protiprávního jednání v daném konkrétním případě.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 5. 12. 2014 včasné odvolání, v němž namítal, že nebyla naplněna skutková podstata přestupku, neboť konstatování o navezení materiálu je nepravdivé a není podloženo konkrétními důkazy. K likvidaci navezeného

materiálu se odvolatel již vyjádřil v rámci správního řízení, když materiál v objemu 5 m³ odstranil a uložil na řízené skládce odpadů, o čemž předložil konkrétní potvrzení, a jiný materiál na pozemek č. 1051/1 nenavezl.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím, jímž odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí České inspekce životního prostředí potvrdil se závěrem, že spáchání správního deliktu a odpovědnost odvolatele za tento delikt byly dostatečně prokázány, námitka v odvolání se neopírá o skutečnosti obsažené ve správním spise a tím i ministerstvo považuje za vyvrácenou. Protokol o kontrole pořízený na místě samém a doplněný fotodokumentací je plnohodnotným podkladem správního rozhodnutí a u deliktů, spočívajících ve změnách terénu, je z povahy věci podkladem stěžejním. Uvedené dokumenty jednotlivě i ve svém souhrnu zcela dostatečně svědčí o skutečnosti, že správní delikt byl spáchán a také kým. I v případě, že odpad byl uvedenou společností Tentop s.r.o. řádně zlikvidován např. recyklací či předání oprávněné osobě, nemá toto prohlášení předložené žalobcem v posuzované věci zásadní relevanci, když relevantní jsou faktická zjištění o uložení odpadu a materiálu, vyplývající z provedených kontrol ve dnech 4. 7. 2014 a 21. 8. 2014. Odpovědnost za uložení těchto materiálů správní orgány obou stupňů jednoznačně připisují žalobci, který uložení do protokolu přiznal, proto tuto námitku ministerstvo hodnotilo jako účelovou. Pokud jde o třetí námitku, v níž žalobce namítal, že svojí činností životní prostředí neohrozil, pak ministerstvo neshledalo důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, tj. jeho nezákonnost či nesprávnost. Ohrožení životního prostředí jakožto zákonem předvídaný následek bylo popsáno v pasáži správního orgánu I. stupně věnované odůvodnění výše sankce, v daném případě docházelo navážením cizorodého materiálu včetně stavebního odpadu k postupnému rozšiřování a navyšování ploch, a tím k neoprávněnému záboru lesní půdy, čímž došlo ke změně půdních podmínek stanoviště a zamezení přirozené obnovy lesa.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě. Při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného odvolacího správního orgánu, jímž byl sankcionován podle § 4 písm. a) zákona o České inspekci životního prostředí, neboť pozemek č. 1051/1 v k. ú. Neratov v Orlických horách byl ke dni vydání napadeného rozhodnutí v katastru nemovitostí evidován jako pozemek určený pro plnění funkce lesa. Žalobce se měl protiprávního jednání dopustit ohrožením životního prostředí v lesích tím, že v letech 2012 a 2013 provedl na tzv. první parkovací ploše terénní úpravy tak, že po jejím povrchu rozhrnul vrstvu písku a hlíny o výšce 0,10 m a o objemu 9 m³. Dále se deliktu dopustil tím, že v letech 2012 a 2013 na tzv. druhou parkovací plochu v jiné části téhož lesního pozemku vyvezl zhruba 30m³ stavební suti, kamení a pařezů, čímž porušil § 4 písm. a) zákona o inspekci a § 13 odst. 1 a § 11 odst. 4 lesního zákona.

Podle § 4 písm. a) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí, ve

znění pozdějších předpisů, Inspekce uloží pokutu až do výše 5.000.000,- Kč právnickým nebo fyzickým osobám, které svým jednáním nebo opomenutím ohrozí nebo poškodí životní prostředí v lesích tím, že neoprávněně používají lesní půdu k jiným účelům než pro plnění funkcí lesů.

Z citovaného ustanovení předně vyplývá, že předpokladem nastoupení deliktní odpovědnosti je protiprávní činnost, v důsledku které došlo k ohrožení či poškození životního prostředí v lesích způsobem uvedeným pod písmenem a). Takové činnosti se nepochybně může dopustit vlastník lesa, ale také nemusí. Pokud žalovaný dovozoval v daném případě bez dalšího odpovědnost žalobce toliko z jeho odpovědnosti za stav majetku a z něho též odpovědnost za způsob hospodaření s majetkem i z vlastnictví majetku samého, pak se opřel o jiný než v zákoně uvedený důvod a učinil tím své rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Jedná se o typický tzv. ohrožovací delikt, k jehož naplnění postačuje podle zákona možnost, že k faktickému ohrožení může, ale nemusí dojít. Soud má za to, že pro zjištění takového stavu jsou dostatečně kompetentní orgány České inspekce životního prostředí (ČIŽP) a není třeba žádného dalšího dokazování, neboť inspekce podle § 2 zákona o č. 282/1991 Sb. dozírá na dodržování ustanovení právních předpisů a rozhodnutí týkajících se funkcí lesů jako složky životního prostředí, právníckými a fyzickými osobami a podle § 3 téhož zákona zjišťuje nedostatky a škody na funkcích lesa jako složce životního prostředí, jejich příčiny a osoby zodpovědné za jejich vznik nebo trvání, vyžaduje odstranění a nápravu zjištěných nedostatků, jejich příčin a škodlivých následků a ukládá opatření k jejich odstranění a nápravě, provádí kontrolu uložených opatření, zjistí-li, že opatření nejsou splněna, je oprávněna stanovit k jejich splnění náhradní lhůtu a je oprávněna v případě hrozící škody nařídít omezení, popřípadě zastavení výroby nebo jiné činnosti až do doby odstranění nedostatků a jejich příčin.

Podle § 11 odstavec 4 zákona č. 289/1995 Sb., lesního zákona, ve znění pozdějších předpisů, nikdo nesmí bez povolení užít lesní pozemky k jiným účelům, pokud tento zákon nestanoví jinak. Podle § 13 odstavec 1 téhož zákona platí, že veškeré pozemky určené k plnění funkcí lesa musí být účelně obhospodařovány podle tohoto zákona. Jejich využití k jiným účelům je zakázáno. O výjimce z tohoto zákazu může rozhodnout orgán státní správy lesů na základě žádosti vlastníka lesního pozemku nebo ve veřejném zájmu.

Jak již bylo výše opakovaně zmíněno, žalobce byl v nyní posuzované věci sankcionován podle § 4 písm. a) zákona o České inspekci životního prostředí, neboť pozemek č. 1051/1 v k. ú. Neratov v Orlických horách byl ke dni vydání napadeného rozhodnutí v katastru nemovitostí evidován jako pozemek určený pro plnění funkce lesa. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že na tomto pozemku se ke dni vydání napadeného rozhodnutí nacházely dvě parkovací plochy přiléhající ke komunikaci parcelní číslo 1044/1 a k pozemku parcelní číslo 1051/2 v témže katastrálním území. O takto objektivně a úplně zjištěném stavu věci svědčí i obsah spisového materiálu, zejména protokoly o provedených šetřeních na místě samém ve dnech 4. 7. 2014 a 21. 8. 2014.

Žalobce v podané žalobě mimoběžně argumentuje popisem poměrů v daném území. Jeho námitky k řešení otázky kdo, v jaké době, na základě jaké skutečnosti a s použitím jakého materiálu předmětné parkovací plochy vybudoval, nejsou předmětem správního řízení o deliktu, neboť žalobce nebyl postihován za založení předmětných ploch, nýbrž za ukládání materiálu na těchto plochách v letech 2012 a 2013.

Stejně tak argumentace žalobce tvrzením, že charakter uvedených pozemků jako pozemků lesních byl dlouhodobě v rozporu se skutečným stavem, nemůže obstát. Správní orgány obou stupňů správně vycházely z předpokladu, že plynutí času a - byť dlouhodobé - nelegální využívání určitého pozemku v rozporu s jeho určením a právním stavem nemůže mít vliv na změnu jeho právního charakteru a tím ani na legalizaci případné zjištěné nedovolené činnosti na něm. V nyní posuzované věci to znamená, že materiál, zjištěný při kontrolních šetřeních, byl stále ukládán na lesní půdu a pro závěr o deliktní odpovědnosti konkrétní osoby je zcela irelevantní, zda vůbec a případně v kterém konkrétním okamžiku se pozemek stal pozemkem lesním. Je tomu tak proto, že s odkazem na výše citované ustanovení § 11 a § 13 lesního zákona od uvedeného okamžiku směl být předmětný pozemek ve vlastnictví žalobce používán pouze v souladu s lesním zákonem. Otázka následných jednání a závěry o výsledcích pozemkových směn nejsou pro posouzení deliktní odpovědnosti žalobce podstatné.

Pokud jde o vytýkanou navážku materiálu na předmětnou komunikaci, žalobce se ohrazoval tvrzením, že jeho činnost se v této souvislosti soustřeďuje pouze na zabezpečení schůdnosti a sjízdnosti komunikace, o kterou se celá desetiletí kromě jeho předků a jeho rodiny nikdo nestará. Žalobce poukázal na možnou účelovost jednání správních orgánů s ohledem na zmařené cílené směny pozemků, a proto souhlasil s tím, že část materiálu, kterou stanovil správní orgán, odveze na skládku na vlastní náklady, což se také stalo. Žalobce v této souvislosti namítal, že správní orgán bez relevantních důkazů v napadeném rozhodnutí tvrdí, že odpovědnost za materiál, který byl zjištěn na předmětném pozemku parcelní číslo 1051/1, nese žalobce, když materiál má původ v prováděné rekonstrukci chalupy.

Městský soud v Praze po provedeném řízení nesdílí námitku žalobce o tom, že souvislost nalezeného materiálu s materiálem užitým na nemovitosti žalobce se opírá pouze o úvahu správního orgánu bez relevantních důkazů. Naopak – za zcela účelové považuje soud uvedené žalobní námitky s ohledem na obsah spisového materiálu, z něhož vyplývá, že bezprostředně při zjištění protiprávního stavu při kontrolním šetření dne 4. 7. 2014 žalobce doznal, že je původcem nepovolené činnosti spočívající v navážení materiálu a jeho úprava rozhrnováním na obou parkovacích plochách. Již při druhém šetření dne 21. 8. 2014 žalobce sdělil, že nenese odpovědnost za navážení veškerého materiálu a sutě na všechny tři parkovací plochy, nicméně v průběhu šetření připustil, že v průběhu let 2012 a 2013 vyvezl na zadní část druhé parkovací plochy stavební suť, kameny a pařezy, a dále zde měl zaparkovaný dvounápravový přívěs za osobní automobil. Pokud jde o první parkovací plochu, k ní žalobce při šetření dne 21. 8. 2014 uvedl, že pouze provedl terénní úpravy, když rozhrnul směs písku a hlíny po této ploše.

Městský soud v Praze považuje na tomto místě za potřebné zdůraznit, že skutková podstata správního deliktu byla žalobcem naplněna již tím, že lesní půda jím byla používána k jiným účelům, než k plnění funkcí lesů, v tomto případě k ukládání materiálu. Správní úvaha správních orgánů o tom, že žalobce tuto činnost prokazatelně prováděl zejména v souvislosti s rekonstrukcí své nemovitosti, má oporu v zásadách logického uvažování a také ve spisovém materiálu, zejména v pořízené fotodokumentaci, z níž je jednoznačně patrné, že tomuto závěru nasvědčuje zejména charakter ukládaného materiálu.

Lze tedy uzavřít, že ustanovení § 4 zákona č. 282/1991 Sb., je nutno vykládat tak, že tu zákon má na mysli jak konání, tak opomenutí. Součástí objektivní stránky skutkové

podstaty správního deliktu podle tohoto ustanovení je nejen jednání (konání či opomenutí), ale také následek, spočívající v porušení nebo ohrožení zájmů, tvořících objekt deliktu. I následek, jakož i účinek na konkrétním předmětu útoku je proto předmětem dokazování v řízení před správním orgánem (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2008, č. j. 1As 15/2007 – 141, dostupné na www.nssoud.cz).

Znak skutkové podstaty spočívající v zavinění byl i v případě žalobce naplněn. Při neexistenci výslovné úpravy v zákoně je třeba vycházet z věcně nejbližší úpravy, kterou obsahuje zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích. K odpovědnosti postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Žalobce spáchal správní delikt svým zaviněním a jeho úmysl, byť nepřímý, k naplnění skutkové podstaty směřoval. Ohrožení životního prostředí jakožto zákonem předvídaný následek bylo popsáno již v pasáži správního orgánu I. stupně věnované odůvodnění výše sankce, v daném případě docházelo navážením cizorodého materiálu včetně stavebního odpadu k postupnému rozšiřování a navyšování ploch, a tím k neoprávněnému záboru lesní půdy, čímž došlo ke změně půdních podmínek stanoviště a zamezení přirozené obnovy lesa.

Ze všech výše uvedených skutečností soud neshledal důvodnou námitku žaloby o tom, že žalobou napadené rozhodnutí je odůvodněno nedostatečně, zkratkovitě a blíže nepodloženými tvrzeními, které způsobují jeho nepřezkoumatelnost. Žalobní bod spočívající v nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů žalobce nijak blíže nespecifikoval a odkázal na své další žalobní námitky. Taková námitka je proto způsobilá založit pouze obecný soudní přezkum. Jelikož žalobou napadené rozhodnutí obsahuje výčet důvodů, na jejichž základě žalovaný rozhodl, soud neshledal důvodnost tohoto bodu žaloby.

Městský soud v Praze z výše uvedených důvodů neshledal žalobní námitky důvodnými a nezjistil ani žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí při jeho zkoumání soudem z úřední povinnosti. Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odstavec 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odstavec 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. srpna 2016

JUDr. Hana Veberová,
předsedkyně senátu